

În căutarea timpului viitor

Mirela Teodorescu

Florentin Smarandache, autorul fotojurnalului instantaneu „Am ajuns în Rai”,* apărut în toamna anului 2015, este un distins profesor de matematici și științe la Universitatea din New Mexico, SUA. Această specie literară este familiară autorului, orice loc vizitat de profesor stârnește în conștiința Domniei Sale idei, asociații nemaîntalnite, imagini de neuitat convertite în algoritmi și structuri originale, pe care omul obișnuit nu le percepe.

Erudiția sa determină completarea imaginilor cu text astfel încât în momentul lecturării volumului, imaginația te teleportează în acele locuri exotice, lipsite de amenințări, cu configurații ce tind spre perfecțiune.

Volumul este structurat științific:

– ipotezele de plecare, gândurile ce vin în avalanșa la așteptările pe care le are oricine la o astfel de excursie, pregătirea plecării prin documentare, date științifice, climă, localizare pe harta, sistem economic, organizare

* Florentin Smarandache: AM AJUNS ÎN RAI! *Fotojurnal instantaneu din Polinezia Franceză*. Ferestre: Oradea, România, 2015, 100 p..

statală, mijloace de transport, gastronomie, asigurări medicale, etc.;

– construcția sau demonstrația argumentării pe baza datelor inițiale și completate, demontate sau corectate de datele din realitate;

– concluzia, învățămintele, experiența acumulată precum și impresiile împărtășite atât celor apropiați cât și tuturor celor ce doresc un alt fel de „ghid” al unor locuri exotice de pe planeta noastră.

De această dată, ne îndreptăm pașii către Insulele Polineziei.

De ce Polinezia? „Când am câte-un necaz mare în viața mea, ies într-o excursie exotică, mare, să-l contrabalansez... acum Tahiti!”

Este o modalitate de a-ți abate gândurile, mentalul de la anumite idei care ciclează și ciclează, nu-ți dau pace până nu găsești o soluție pertinentă. Luând astfel de decizii, de a rupe cercul vicios, mintea se eliberează de povară, caută alte potențiale căi de soluționare, alte ipoteze, alte informații, se face refresh pe cele existente și în acest fel ieși victorios din confruntarea cu cotidianul, stressul, din fondul problemelor, găsind apoi soluția cea mai potrivită, fiind pregătit pentru următoarele confruntări.

Prima impresie oriunde ai ajunge este cea mai puternică și în majoritatea cazurilor valabilă pentru totdeauna. Ca-n toate destinațiile exotice și aici persistă naturaletă și prietenia localnicilor, întâmpinarea oaspeților cu zambete și multe flori. După primele ore petrecute în aceste locuri încântătoare autorul declară: „La vie est belle”, precum celebrul parfum.

Locurile arată precum numele, Gradina din Eden, plantații de ananas, rodii, portocali, mango, flori paradisiace, oameni cu chipuri senine, primitori.

Polinezia este colonie franceza, se vorbește în principal limba franceza dar și tahitiana, engleza sau spaniola. Autorul nu are probleme cu limba franceză, a predat 2 ani în Maroc, așa că memoria operativă, printr-un scurt *refresh*, îl readuce în limitele normalității, „îmi revin cu limba lui Cauchy...”, matematicianul are tot timpul mintea concentrată pe domeniul său și nu pe Voltaire sau Balzac!

Cand spui Tahiti, implicit spui și Gauguin, pictorul post impresionist auto-exilat în această insulă, neîmpăcat cu viața pariziană afirmând: „toate îndoielile mele s-au spulberat. Am fost și voi rămâne un sălbatic”, este un simbol pentru polonezieni care-i respectă amintirea.

Autorul a vizitat câteva dintre insulele arhipelagului, fiecare cu specificul ei, impresionat de diversitatea florei și faunei, de viața arhaică a oamenilor de ceea ce poate oferi natura în forma ei neaoșă, neprelucrată.

Specific locurilor, producerea perlelor, Polinezia este una dintre marile furnizoare de perle negre, a întemeiat și un Muzeu al perlelor ce oferă turiștilor modul de formare, cultivare, exemplare unice în lume, valorizarea lor și ierarhizarea lor.

Bora-Bora e considerată „aproape-atol” pentru că are o suprafață înaltă și alta joasă, iar centura de corali din jurul lagunei este o treime sub apă. Așadar, „ca-n mulțimea neutrosifică, avem trei tipuri: atol, aproape atol și neatol”, pentru că lumea înconjurătoare este filtrată, evaluată și clasificată prin teoria neutrosifică, ea face parte din viața noastră.

Polinezia are istoria ei, secole la rând au luptat britanicii și francezii să dețină dominația coloniilor. În final, au reușit francezii, și și-au pus amprenta civilizației lor în aceste locuri aducătoare de profit construind aeroport, hoteluri, școli, mediu academic, comerț civilizată. Însă, o Polinezia civilizată nu mai este atractivă pentru turiștii care caută arhaismul, salbăția, acea trăire care să

te rupă, să te distragă de la cotidianul tehnologiilor avansate și să te proiecteze în liniștea și calmitatea naturii. Aflăm de la autor că în aceste locuri nu a folosit internetul, numai televiziunea.

Într-o astfel de excursie ai parte și de adrenalină, scufundări în care trec pe la picioarele tale rechini (hrăniți de localnici astfel încât să nu fie nimeni atractiv), imagini neschimabate de mână și mintea omului, fie ca sunt vulcani, atoli, plaje, păduri sau bastinași care se ocupa cu aceleași îndeletniciri dintotdeauna, îl determină pe autor să spună: „Am fost parcă în afara timpului – să mă relaxez și să uit de tot și de toate...”.

Volumul scris de Florentin Smarandache se poate încadra într-o specie literară, dar și ca îndrumar pentru cei care doresc să călătorească în aceste locuri, fiecare deplasare fiind documentată din punct de vedere istoric, geografic, biosfera, sociologic, cost și, în egală măsură cu fotografiile relevante. Lectura este deosebit de agreabilă și captivantă.

Fața de provocările cotidiene, lumea de aici este un „colț de rai”, dar ca să ajungi aici treci prin multe provocări, încercări ce nu de fiecare dată au și rezolvarea previzionată:

„Problemele vieții sunt mai grele decât problemele matematicii. Viața urmează și nu urmează niște reguli...”, pentru a reuși în viață, pentru a fi un învingător trebuie să fii în formă: „Pentru a-ți menține corpul tânăr, trebuie să-ți menții mintea tânără (exersându-o, învățând mereu ceva nou, făcând ceva diferit, vizitând locuri nemaivăzute”, deoarece fiecare sfârșit de etapă se înlanțuie cu un început de etapă și tot așa, alte și alte provocări